

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 8 Juli 1900

N:r 41

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: John Börjeson (med 1 porträtt). En bild från 16:de allmänna svenska läraremötet (med 1 illustration). Recept till en lustresa (med 6 illustrationer). En minnesvård (med 1 illustration). Danska kronprinsparets sommarnöje (med 2 illustrationer). Makrillfiske vid Smögen (med 6 illustrationer). Svenska gymnaster i Paris och Berlin (med 3 illustrationer). Inbjudan till deltagande i HVAR 8 DAGS 4:de amatörfotografistämman (med 1 illustration). Vårt moderna beväringsslif, V Artilieriet å Qviberg (med 9 illustrationer). Huset som står på hufvudet (med 1 illustration). Guldtörstens offer (Följetong, forts.) Veckans porträttgalleri (med 2 porträtt). Årets jubel- och hedersdoktorer (med 3 porträtt).

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

Professor JOHN BÖRJESON

JOHN BÖRJESON.

John Börjeson har en gång liknat sig vid en gammal fiol, på hvilken det stundom roat vår Herre att spela. Vår Herre måtte emellertid ha funnit honom vara ett godt instrument, eftersom han så ofta brukat honom för sina konstnärliga syften.

Sedan trettio år tillbaka har det varit John Börjesons namn, som fästs vid de flesta och bästa alstren af monumental bildhuggarkonst i vårt land. Och icke blott i vårt land möter man produkterna af hans konstnärsskap. Holbergsstatyn i Bergen är hans verk, och äfven detta bär prägeln af den tillkomst, hvarom konstnärens ofvan citerade anspråkslösa uttryck gäller. I Sverige har han strött omkring sig det ena arbetet efter det andra: statyerna af Karl X i Malmö, Karl XI i Karlskrona, Magnus Stenbock i Helsingborg, Axel Oxenstjerna, Nils Ericson och Scheele i Stockholm. Geijerstoden framför universitetshuset i Upsala har också hans mejsel att tacka för sin tillkomst. Dessa arbeten äro endast några af hans mest kända. Kan det icke sägas om dem alla, att de äro mästerverk, så gäller det i alla fall om många nog af dem. Och alla äro betydande konstnärliga skapelser. Särskildt är Karl X-stoden i sin mäktiga kraft buren af ett konstnärligt patos, som fångslar och imponerar.

Första gången John Börjeson på allvar fäste uppmärksamheten vid sig som mogen konstnär var 1874 genom sitt ypperliga utkast till Sture-monumentet. Det blef aldrig mer än ett utkast — skulden

därtill var icke hans — men detta utkast står kanske fortfarande som det monumentalaste uttrycket för hans konst. Han låg då i Rom, dit han 1867 äntligen fått tillfälle att komma. I Rom stannade han till 1876, då han flyttade till Paris, där han förblef tills han 1879 bosatte sig i Stockholm, där han 1886 efterträdde Frithiof Kjellberg som professor i figurteckning och modellering vid konstakademiens läroverk. Det var nog en bekymmersam tid Börjeson hade att genomleva under sina första konstnärssår i utlandet. Och ännu bekymmersammare hade han haft det dessförinnan. Som yngling hade han, fast prästson, pröfvat på litet af hvarje, varit sjöman, skraddarelärling, skådespelare, ciselör m. m. Sämst lär han ha egnat sig för scenen — enligt sin egen mening ännu sämre än för sybordet. När han såg aftäckningen af Gustaf Adolfsstatyn i Göteborg 1854, lär han ha fattat föresatsen att på allvar slå sig på bildhuggarkonsten, och 1858 finnes han inskriven som elev vid Konstakademiens läroverk i Stockholm.

»Jämförd med sina föregångare», skrifer Georg Nordensvan, »betecknar Börjeson, särskilt under sitt senaste utvecklingsskede, den afgjordt moderna riktningen inom skulpturen — den riktning, som utan att stilisera och idealisera går lös på verkligheten och mera söker karaktär och lif än formskönhet. Det är i hans konstnärskynne något djärft, käckt och robust, en utpräglad nordisk och framför allt en afgjordt manlig karaktär».

EN BILD FRÅN 16:de ALLM. SVENSKA LÄRAREMÖTET.

»Skolfrågan» är för närvarande en af våra viktigaste frågor, af så mycket större betydelse för framtiden, som den gäller *ungdomens* sak. Det har och blifvit mera än eljes nödvändigt för lärarne att genom personlig bekantskap med hvarandra och utbyte af åsikter rörande uppfost-
ran och undervisning underlätta det makt-påliggande arbetet.

Den 15—18 juni ägde i Stockholm rum det 16:de allmänna svenska läraremötet, med ändamål att på ofvan antydda sätt främja skolväsendet och särskildt undervisningen vid de allmänna läroverken. Resultatet af det talrikt besökta mötet, hvilket som alltid präglades af samförstånd och kordialitet, ansågs af alla deltagar-

ne såsom mycket godt. De fackliga förhandlingarne hade bjudit lika mycket af allvarsamt pedagogiskt intresse som samkvämen och utfärderna blefvo angenäma förbindelselänkar mellan ungdomsuppföstrarne från olika delar af landet.

HVAR 8 DAGS fotograf.

RECEPT TILL EN LUSTRESA.

ORD OCH BILD af A. J-n.

Vår spelklubb, den där för korthetens och det snobbiga tonfallets skull äfven »Klöbben» kallas, hade under vinterns afton- och småttimmar

kring allt Sveriges land spridda veckoskriften HVAR 8 DAG som mellanhand draga uppmärksamheten på en landsända, som i naturskönhet tillfredsställer äfven mycket högt uppdrifna anspråk och där en rad vattenbyggnader förefinnas, hvilka torde vara tämligen enastående i sitt slag.

Det är Dalslands kanal skildringen gäller. Den har haft sin glansperiod som turistled, men har numera förlorat betydelsen som sådan; och det är en evinnerlig skada, ty naturen har här slösat sina rikaste häfvor — dess intressantaste del heter också Häfverud — och ingenjörssnillet, personificerad i den store järnvägsbyggaren Nils Ericson, har här skapat ett verk som sannerligen förtjänar att ses.

En god del af återgåendet kommer på tidsförhållandena, som medfört nya banor, lättare tillgängliga; vidare har storindustrien gjort sig bredare och verkat störande för det poetiska intrycket och slutligen kom en tid, när hägen hos kanalbolaget slappades och kommunikationsmedlen

Häfveruds slussar.

utvecklat ett sträfsamt och intresserat arbete.

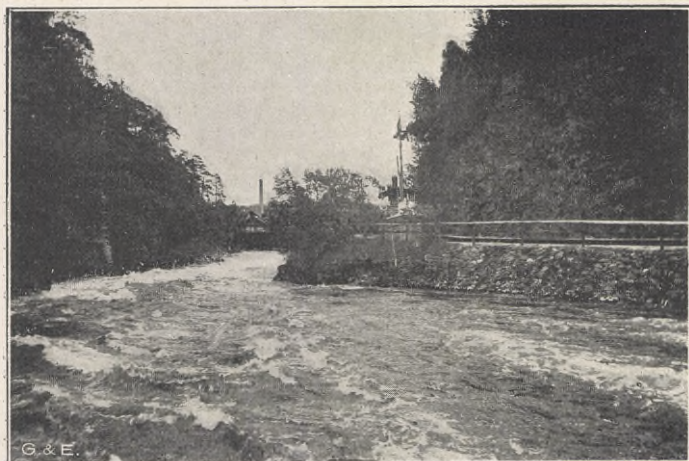
Detta hade visserligen *lekens* form, men därbakom låg dock förborgadt det djupaste allvar, nämligen afsikten, att sätta spelkassan på så kraftig gödningskur, att den i sinom tid skulle kunna mätta begäret efter en glad och angenäm sommarutflykt.

Och så var tiden inne, när frågan härom skulle afgöras. En af »klöbbens» fastfasta stöd, vännen doktorn, hade åtagit sig ställa diagnosen för färden, föreskrifva behandlingen och leda operationerna. Det är därför jag kommit på idén att kalla denna lilla skizz »recept till en lustresa».

Afsikten med dess publicerande är ingalunda att söka förhärliga »klöbben». Dess position är stadgad och har intet behof af reklam. Nej, meningen vore, att med anlitande af den

Aqvedukten vid Häfverud.

Från utsiktsplatsen vid Häfverud.

inknappades, så att det blef alltför tidsödande för turisterna att vända sig åt detta håll. Våra bröder vestanfjälls skulle handlat annorlunda och gjort det möjliga och kanske lite till för att underlätta samfärdseln, men i dessa delar ha vi mycket att lära af dem!

När vi beslutade oss för att göra turen på Dalslands kanal, måste vi också genom särskilda kraftätgärder trygga oss för, att ha en ångbåt disponibel. Det lyckades oss engagera »Capella», förstås ej den bekanta ishafsfararen, utan en liten efter kanalens dimensioner konstruerad lastdragare, hvilken vi fram på förmiddagen lördagen den 9 juni äntrade i Köpmannabro, efter att kl. 8 på morgonen med ordinarie bergslagståget ha anträtt resan från Göteborg.

Resehumöret var det bästa och

ingen amerikansk guldkung eller förnäm engelsk lord har med större belåtenhet gjort sig en modärn oceanångares komfort till godo, än den vi erforo vid ombordstigandet å vår lilla farkost, hvars befälhafvare var gemytligheten själf och kom oss att genom sin personliga älskvärdhet, utan ringaste knot, öfverse med båtens låtom oss säga — anspråkslöshet. Den stack ut i Svansfjorden och svansade åstad med nog så god fart. Redan när vi efter en stund hunnit in i Hjerterudsunden fingo vi en uppfattning om, hur vacker den väg var, som vi hade att tillryggalägga. Första slussen öppnas vid Upperud. Dimensionerna stöta mera på *docka* än på sluss, ty 4 meters bredd, 30 meters längd och 1,6 meters djup svarar väl föga emot, hvad man är van att föreställa sig ifråga om dylika trafikmedel.

»Var snäll och håll inte fingrarna utanför relingen», varnade kaptenen, »för här är så smalt, att skutan jämt och nått klarar sig».

Efter den upplysningen förstår den ärade läsaren lätt hur vår ångares format är beskaffadt. Så fara vi åter öfver ett par smärre sjöar och komma nu till kanalens intressantaste del, anläggningen vid Håfverud. Härom har så mycket skrivits i resehandböcker och turisttidkrifter, att jag ej skall utbreda mig i ämnet utan nöja mig med att hänvisa till illustrationerna. Fyra slussar och den allbekanta aquadukten, Nils Ericsons måhända mäktigaste verk, skola här passeras och därtill åtgår bortåt en timma. Man har sålunda god tid att begifva sig i land för att under vandringen från nedre till öfre slussen blifva i tillfälle göra den härliga omgifvande naturens närmare bekantskap. Valet är inte lätt! Man vill gärna från fartyget följa dess märkvärdiga passage och äfven se hur denna ter sig från land. Att göra båda delarna samtidigt stöter på öfvervinneliga svårigheter, vi måste således besluta oss för ettdera och välja promenaden.

Väldsamt brusar forsen, som skall kringgås, fram! Länge står man tveksam hur man här skulle anlägga slussen. På ena sidan det väldiga fallet, hvars botten gjort all tanke på ett vattenarbete

Håfreströms bruk.

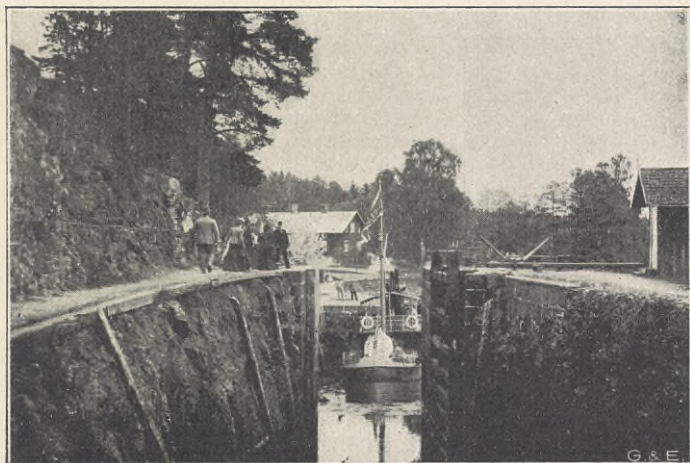
omöjlig; på andra sidan lade de höga, branta bergväggarna ett öfverstigligt hinder i vägen. Det var då frih. Ericson fick den djärfva tanken, att konstruera en järnlåda (aquadukt) hvilken ledde tvärt öfver svårigheterna och genom hvilken ångaren fördes in, utförande en på samma gång luft- och vattenfärd.

Våra illustrationer åskådliggöra detta och själfva befinna vi oss högt uppe på berget å en utsiktsplats, därifrån vi ha en vid blick öfver forsen och till höger längst upp skönjes »Capella», just inkommen i järnlådan. Längst borta i fonden synes Håfreströms bruk, hvilket en följande illustration visar tydligare.

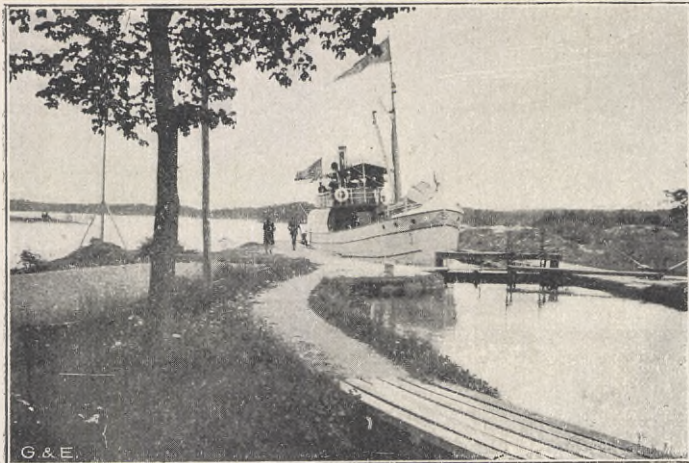
Så ha vi »Capella» i sin förnedring och i sin upphöjelse, djupt nere i en sluss och på väg till den nästa. De väcka till eftertanke dessa bilder. De visa, huruledes det går utför och uppför här i världen; hur man lyckas komma sig upp och vinna inflytande om man förstår hålla sig au niveau med de öfre lagren. De säga oss, huru man genom att kringgå svårigheterna, säkrare räddar sig från fall, än genom att trotsa den o. s. v.

Vi befinna oss åter ombord och passera ånyo några mindre sjöar, s. k. höljor, för att därpå uppnå Laxsjön. Vägen är förtjusande och speciellt biter sig fast i minnet Långbron, från hvilken utbreder sig en tafla, så pittoresk att man aldrig vill slita blickarne från densamma. Men ännu återstå intryck af oförgätligaste slag. Exempelvis när det vidtbekanta Wærnska godset Baldersnäs sticker fram, dominerande beläget på en långt framskjutande halfö. En landstigning måste här göras och en promenad i godsets vidsträckt, ståtliga park företagas. Vid själfva landningsbryggan varseblefvo vi några gamla hederliga kanoner, hvilka dock te sig ytterst fredligt i sitt förrostade skick och säkert ej göra anspråk på att bli betraktade som ställets värn.

Inklämdt mellan bärg och lummig grönska se vi midt emot Billingsfors med sin stora trämassefabrik och andra industriella verk. Här slutar vid sextiden på eftermiddagen vår färd för dagen och här taga vi nattkvarter.

Slussning på djupet.

Slussning på höjden.

Men platsens naturskönhet påverkas störande af den af kemikaliedoft mätade rök, hvori hela trakten ligger insvept och vi äro glada att komma inomhus för att vid middagsbordet förgäta de obehagliga förnimmelser, våra luktorgan erfarit.

Strålande söndagssol! Hvilodagens hälgd är lägrad öfver bygder och de dunstproducerande maskinerna ha somnat af, dock utan att draga några timmerstockar. Vi taga en sista öfverblick af den leende tallan och fortsätta därefter vår färd med stationen *Ed* till mål. Vi uppnå här ett sannskyldigt eden. Vårdinnan på stället, mönstermatmodern fru Kristina Johansson, vidtbekant för det ypperliga sätt, hvar på hon upprätthåller ställets anseende som järnvägsresandenas middagsstation, har förberedt allt till vårt emottagande. I hennes nya turist-hotell, uppkalladt efter kung Carl XII och uppfördt på stommen af ett gammalt magasin, som af konungen begagnades till förrådshus under hans norska krig, har hon beredt oss de komfortablaste bostäder och å

Turisthotellet Carl XII vid Ed.

komma på det vid femtiden *Ed* passerande snälltåget från Kristiania och kl. $\frac{1}{2}$ 10 äro vi åter hemma, fullt eniga om, att ha företagit en lustfärd, efterlämnande minnen för lifvet.

EN MINNESVÅRD.

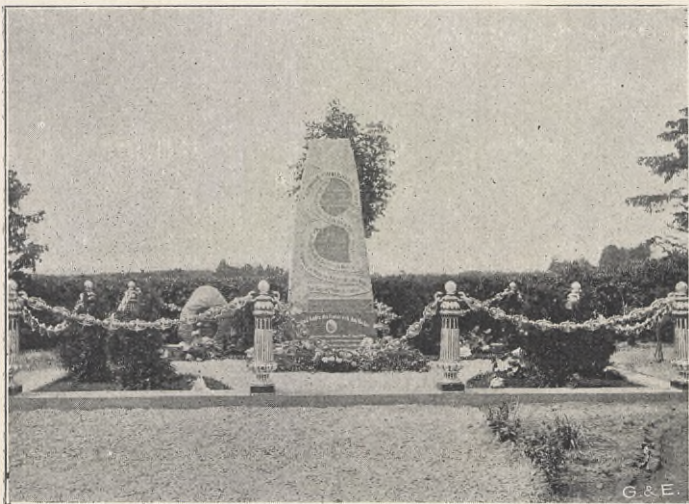

Foto. Dahlquist, Helsingborg.

Söndagen den 17 juni aftäcktes å Asks kyrkogård i Skåne ett grafmonument öfver folkhögskoleföreståndaren *H. Perssons* stoft. Prosten Wennberg tolkade stundens betydelse, liknande den bortgångne vid mannen, som sådde träd för kommande släktens gagn och trefnad, han hade haft många och stora mötgångar att bekämpa och lönen för mödan hade oftast varit knapp, men han gick igenom med seger. Minnesmärket utgöres af eit omkring tre meter högt stenblock, på tre sidor endast kanthugget, på den fjärde, den s. k. rätsidan, äro gjorda drakslingor hvarå läses:

»Han grundade Fridhem och ledde skolan 1873-93. Han älskade sitt land och folk och de ungas sinne fostrade han till ädla bedrifter. Därför reste han sig hos ungdomen ett minne varaktigare än detta märke. Den tappres minne det blifver.»

Inne mellan drakslingorna står *H. Perssons* och fru *Perssons* namn-, födelse- och dödsår. Vid foten framför monumentet ligger en svart granitkifva, hvarå läses öfverst:

»Du skall hedra din fader och din moder.
»Vid stenens aftäckning voro af 9 barn de fyra efterlevande närvarande och lade af kärlek till sina älskade föräldrar och af tacksamhet för deras ömma vård denna minnessten.»

DANSKA KRONPRINSPARETS SOMMARNÖJE.

Illustrationerna efter fotografier för HVAR 8 DAG.

Utan tvifvel skall det intressera »HVAR 8 DAGS» stora läsekrets att se det kungliga lustslott, där prinsessan Ingeborgs föräldrar allt från sin förmälning år 1869 tillbragt

fartsställen. Det hette ursprungligen Gyldenlund, efter greve Ulrik Frederik Gyldenlöve, och fick sitt nuvarande namn efter Fredrik IV:s äldsta dotter Charlotta Amalia, som lät ombygga slottet år 1733. I en senare tid var det sommarresidens för landtgreffen Vilhelms af Hessen familj.

Det k. slottet har ett ganska egendomligt grannskap, mindre vanligt för ett furstligt lustslott.

Midt emot parken ligger nämligen det bekanta utvårdshuset »Over Stalden». Härifrån kan man i den stilla sommarkvällen höra musi-

Charlottenlunds slott.

Foto. Sonne, Kphmn.

största delen af sina somrar.

Charlottenlunds slott är beläget vid Öresund, och man kommer dit antingen med Strandvägens spårvagn eller med Klampenborgsbanan — en omkring 20 minuters färd från »Byen». Att taga dit i droska via Strandvägen är naturligtvis det bästa och angenämast, ehuru ej »i bruket billigast».

Foto. Sonne, Kphmn.

Charlottenlunds slott: Interiör

Slottet och den härliga parken omgifvas för öfrigt af den vackraste bokskog, hvilken under sommaren är en af Köpenhamnarnes mest anlitade ut-

kens och varietéartisternas mer eller mindre harmoniska toner — omväxlande med de verkliga näktergalarne djupt inne i »Skoven»!

MAKRILLFISKE VID SMÖGEN.

Hamnen.

Anteckningar och fotografier gjorda vid besök för HVARSDAG.

Under maj—juli månader, i synnerhet i juni, står makrillfisket på vestkusten i sitt flor. Särskildt råder det denna tid vid Smögen — för öfrigt en af våra nyaste badorter — ett lif och en rörelse som påminner om de goda tiderna under storsillfisket. Det är t. ex. ej ovanligt att denna tid härifrån afsändas 4,000 à 5,000 tjug makrill dagligen till Kristiania och Göteborg.

Smögen har genom sitt naturliga läge blifvit så att säga utgångspunkten för detta slags fiske.

Fiskläget äger en förträfflig, af naturen danad hamn, ja vi tro en af de allra bästa svenska kusten har att uppvisa. Norra inloppet eller Smög-hålet är ej djupare än en julle med knapp nöd kan komma ut. Därutanför vräker den farliga Soten sina väldiga vågor, ehuru den vid vårt besök ligger som en spegel.

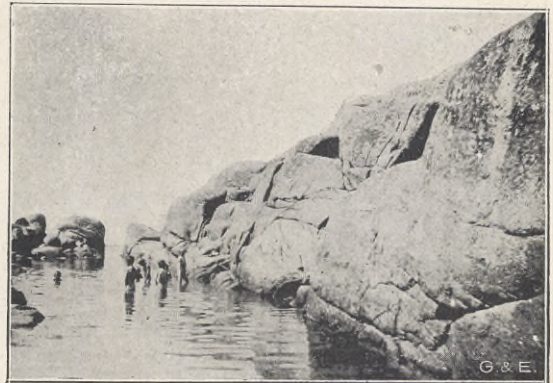
Hamnens södra inlopp är däremot så djupt, att äfven de största ångarne utan svårighet kunna anlöpa Smögen.

Den hurtiga fiskarbefolkningen har generation efter generation ägnat sig åt makrillfiske, hvidan det ej är att undra på om »arten röjes hos de unga» piltar, hvilka för fulla segel länsade undan öfver den knaggliga strandgatan, då vi passade på och knäppte af dem.

Mycket beredvilligt blefvo vi erbjudna »fri skjuts» ut till hafsbandet och åter igen af besättningen å »Fursten». Vid tretiden på e. m. drog

man in garnen eller näten från den räcka, hvarpå de under några timmar torkat. Sådana träräckor betäcka stränderna likt spindelväf och göra att vikarne i ett fiskläge förlora sin ödslighet och få en prägel af hemtrefnad och flit.

En tre dagars ihärdig vindstilla hade fullkomligt utjämnat alla hafvets dyningar och för en sakta bris seglade vi ut ur den långa, präktiga hamnen.

Norra Hamninloppet.

Där låg hela fiskläget så täckt, belyst af aftonso-lens värmande strålar. Vi togo en vy, och efter att ha passerat Hällö fyr började landet så småningom försvinna. Vi kommo i lifligt samspråk med de fyra hurtiga fiskare som utgöra »Furstens» besättning och läto de präktiga fiskartyperna krypa in i vår kamera.

Snart hade landet försvunnit och vi befunno oss närmare 4 mil ut i Kattegat. Solen sänkte sig majestätiskt — men ej mäktade vi måla det storslagna skådespel en solnedgång på hafvet erbjuder!

Vid niotiden sattes den långa garnlänken. Seglen strökos och för endast till hälften hissad fock länsade man undan för den allt friskare

Hamnen med garnräckor.

västanvinden. Cirka tre kvarts timma tog det, innan hela länken kommit i sitt rätta element. På utseglingen hade väldiga stim af simmande makrill visat sig vid vattenbrynet, nu berodde det på om de gingo i garnen. »Kaptenen» ombord Nils Nicklasson fick någon timmas hvila, men redan klockan 12,30 purrades ut. Båten hade under tiden legat förtöjd vid garnlänkens ena ända, hvilken man försett med en brinnande lantärna. Äfven i den andra hade man anbragt en dylik. Vid midnatt vände sig vinden, hvarför det blef nödvändigt segla till garnlänkens andra ända, och sedan man med tillhjälp af en »pillk» lyckats få tag i garnen börjades indragningen. Seglen ströks och i fören anbragtes en apparat i form af ett bredt U med trärullar på de tre sidorna. En man placerade sig i fören, en strax bakom honom å förluckan och en i lastrummet och så drog man af alla krafter. Gamla Nils stod själf vid rodet. Sprattlande bör-

visade en underbar förmåga att undgå garnen. Mellan 8 å 10 tjug hade dock fastnat.

»Furstens» besättning.

Åter i hamn.

jade makrillen dansa in på däck, ehuru en stor del fick göra näten sällskap under däck. Till följd af den försvarliga sjögången — det blåste nu en frisk sydost vind — krängde vår farkost rätt betydligt. Det var en lust och fröjd att se, huru fint de vana sjömännen klarade krängningarne. Hvad skall det ej då vara, när stormen bryter lös med all sin kraft!

»Ej mer än en gång på 30 år har jag nödgats lämna garnen i sticket för att rädda lifvet», upplyste oss den raske åldringen, som af arbetet liksom vaknat till nytt lif.

Sedan garnen bärgats, bar det af med ilande fart mot land. Kl. half fem låg »Fursten» ånyo förtöjd vid sin räcka och man halade ut garnen och räknade fångsten.

Förutom den molnfria ljusa himmelen bidrog fullmånen att upplysa vattnet, så att makrillstimmen

Att de ha en hård kamp för tillvaron dessa fiskare, lär väl ingen betvifla. Men när man sett den på närmare håll, hyser man fördubblad medkänsla och ökad intresse för dessa hafvets oförskräckta arbetare, hvilkas sträfsamma lif »landtkrabban» trots alla skildringar knappt kan föreställa sig.

När därtill bistra tider komma — såsom när sillen slår fel, hvilket ju nu inträffat i flere år — är deras lott allt annat än afundsvärd. Men deras sinne är hårdt som graniten i klipporna. De beklaga sig icke, utan vänta resigneradt på bättre tider — eller annat godt fiske. Makrillen har sålunda börjat på vissa ställen bli en god ersättning för den uteblifna sillen.

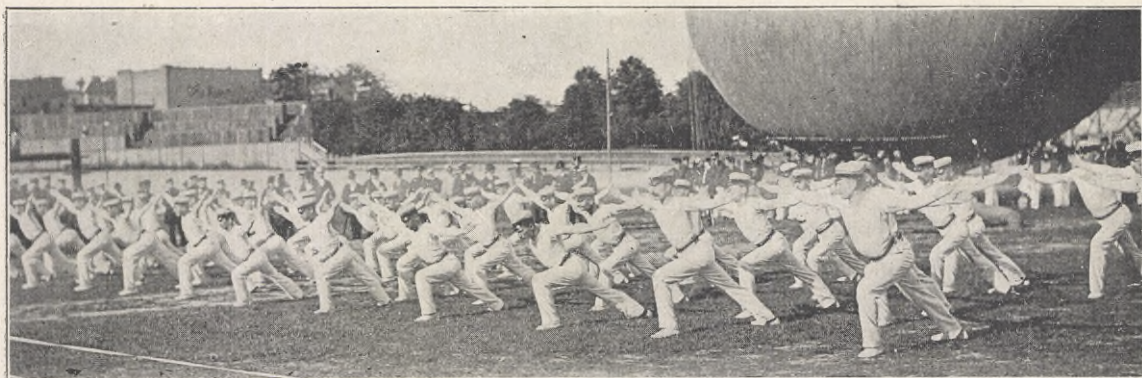

Arten röjes hos de unga.

SVENSKA GYMNASTER I PARIS OCH BERLIN.

Som man ju hade all anledning att antaga, blefvo våra gymnasters uppvisningar i Paris och Berlin en fullständig triumf för de käcka svenska

Medan de franska gymnasterna manövrerade, bildade lefvande pyramider och utförde andra effektnummer, uppmarscherade en liten trupp om 10

Från uppvisningen i Berlin.

»gossarne». I Paris finnes — skrifver HVAR 8 DAGS korrespondent — dock en »inhemsk» svensk gymnastiktrupp.

Midsommardagen hölls i Tuilleriesträdgården i Paris en storartad fransk gymnastikfest, i hvilken 8,000 gymnaster från alla delar af Frankrike, ja ända från Algeriet, togo del. Man utförde gymnastik, exercis, boxning och manöver med »la canne» inför president Loubet, hvilken tillika med konseljpresidenten Waldeck-Rousseau och undervisningsministern Leygues tagit plats på hederstribunen. 20,000 åskådare, lågt räknadt, fylde Tuilleriesträdgårdens alléer.

man i hvita dräkter med blå skärp och små blå och hvitrandiga »kallotter» framför hederstribunen. Det var den i Paris bosatte gymnastikdirektören Kumliens lilla förening af svenska gymnaster. Resliga yngre män, alla hufvudet högre än de små fransmännen. De hade af presidenten i Union des sociétés de gymnastique i Paris, Barral, inbjudits för att visa det svenska gymnastiksystemet. Uppvisningen, som gjorde såväl direktör K. som hans gymnaster all heder, hade det särskilda intresset, att den utfördes bredvid den franska uppvisningen hvarigenom fördelarne af det Lingska systemet, blefvo mera påtagliga. Allenast svenskarnes raka, spänstiga figurer, jämförda med de små kut-

Överstelöjtnant Balck.
Grupp fotografi af gymnasterna i Berlin.

ryggiga fransmännen, talade tillräckligt om vårt systems hygieniska företräde.

Uppvisningen, som hälsades med lifliga bravorop för de svenska gymnasterna, blef därför en ny kraftig reklam för det Lingska gymnastiksystemet.

Efter densamma fotograferades truppen, grupperad på och omkring ett af de gamla bronslejon i Tuilleriesträdgården, för HVAR 8 DAGS räkning af den svenske fotografen Albin, själf medlem i direktör Kumliens förening.

* * *

I Berlin gåfvo de svenska gymnasterna på återresan från Paris uppvisningar i sportparken vid Friedenau. Framgången blef här ej mindre än den förut varit vid Seine. Publik och kritik voro lika entusiastiska i sitt pris öfver svenskarnes lätta

Den svenska gymnastikföreningen i Paris. och graciösa, men samtidigt »äusserst akkurat» gymnastik.

INBJUDAN

till deltagande i HVAR 8 DAGS 4:de täflan för AMATÖRFOTOGRAFER

enligt följande BESTÄMMELSER:

RÄTT ATT DELTAGA äger hvar och en *Amatörfotograf* bland HVAR 8 DAGS läsare.

ANTAL FOTOGRAFIER: Från samme täflande emottagas ej flera än 2 fotografier till bedömande.

TIDEN FÖR INSÄNDANDET af fotografier till 4:de täflingen är bestämd till 1-31 Augusti, efter hvilken senare dag ankommande fotografier ej äga rätt deltaga.

SÄTTET FÖR INSÄNDANDET: Hvarje fotografi förses med *kupong*, som kommer att i tvänne ex. åtfölja något Juli-häfte, samt insändes i *försegladt konvolut* adresserat:

HVAR 8 DAG

4:de pristäflan för Amatörfotografer

Göteborg.

VAL AF ÄMNE för 4:de täflan är helt och hållet fritt, endast täflande fotografi är taget *innevarande sommar*.

UTFÖRANDET: Vid bedömandet tages hänsyn till, huruvida den täflande *endast tagit* eller *jämväl själf framkallat, kopierat och tonat* resp. fotografi. Uppgift härom antecknas å kupong, som skall vidhäftas hvarje fotografi.

REPRODUKTIONS RÄTT till för täflan insänd fotografi förbehåller sig HVAR 8 DAG.

PRISNÄMNDEN består af trenne opartiska personer, däraf en yrkesutöfvare och tvänne särskildt framstående amatörfotografer.

PRISERNA utgöras af:

Ett *Första pris* å Kr. 25.—

» *Andra* » » » 15.—

» *Tredje* » » » 10.—

HVAR 8 DAGS **DIPLOM** tilldelas samtliga *Pris-tagare* äfvensom dem, hvilka vunnit *Hedersomnämmande*.

Amatörfotografi.

AMATÖRFOTOGRAFER bland våra läsare uppmanas att, förutom vid täflingarne, insända lyckade fotografier som kunna vara af intresse för HVAR 8 DAGS läsekrets. Fotografier, som användas, vare sig från amatör- eller yrkesfotografer, ersättas, i annat fall returneras desamma.

VÅRT MODÄRNA BEVÄRINGSLIF.

Illustrationerna efter fotografier tagna för HVAR 8 DAG af Fotogr. Olga Rinman, Gbg.

V. Artilleriet å Qviberg.

På post.

som redan visat sig, när detta skrives, kan man hoppas ett mycket godt resultat, ehuru detta första lilla mobiliseringsförsök naturligtvis endast är en helt relativ grund att bygga på vid bedömandet af vår armés allmänna krigsduglighet.

* * *

Vår artikelserie om beväringslivet nu för tiden har fått ett ökad speciellt intresse genom den nu pågående försöksmobiliseringen. Det kommer vid denna att visa sig, huruvida de förväntningar man ställt på frukterna af vår arméorganisations omdaning — ej minst i fråga om beväringen — skola gå i uppfyllelse. Att

Detta *en passant*. För tillfället äro vi stationerade vid Första Göta Artilleriregemente, hvilket icke är mobiliseradt — i stället blef, som bekant, det ganska unga nu till Jönköping förlagda »Andra Göta» utkommenderadt.

Första Göta Artilleriregementes kasern Qviberg strax utanför Göteborg är en af våra mest storartade militära etablissement. Det kan till och med skryta af att ha vunnit amplaste erkännande af »mönsterlandet» Tysklands officerare såsom en synnerligen tidsenlig kasern, hvilken detta framstående regemente för öfrigt är till fullo förtjänt af. Längre nog hade dess artillerister trängts i den gamla kasernen inne i Göteborg. Regementet, hvars chef är öfverste G. Liljenroth, leder sitt ursprung från den artilleribrigad som af Karl XI bildades i Göteborg och var stommen till Göta artilleriregemente, hvilket organiserades 1872.

* * *

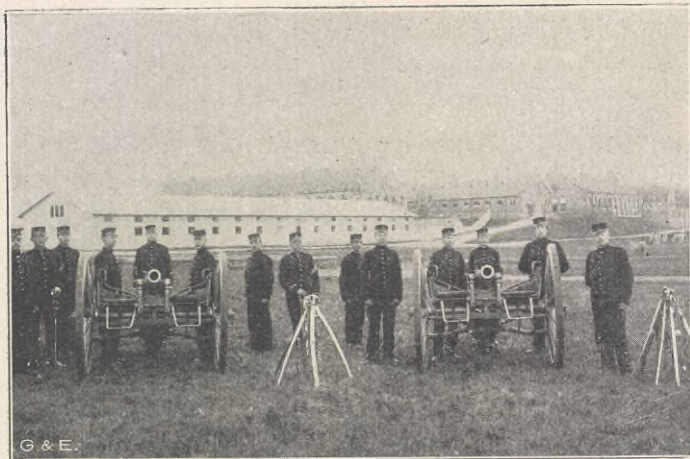
Artillerikasernen Qviberg.

På stället hvila.

Artilleribeväringsens exercis är vida mer ansträngande än kavalleristens och infanteristens. Utom hästar och sig själf har artilleristen att sköta de ingalunda lätthandterliga, mer eller mindre grofva artillerikanonerna och dylika pjäser. Och dessutom får han naturligtvis lära sig att handtera sabel och revolver.

I den modärna krigföringen spelar artilleriet, som vi veta, en stor roll. Dess position är ofta den mest utsatta, icke minst

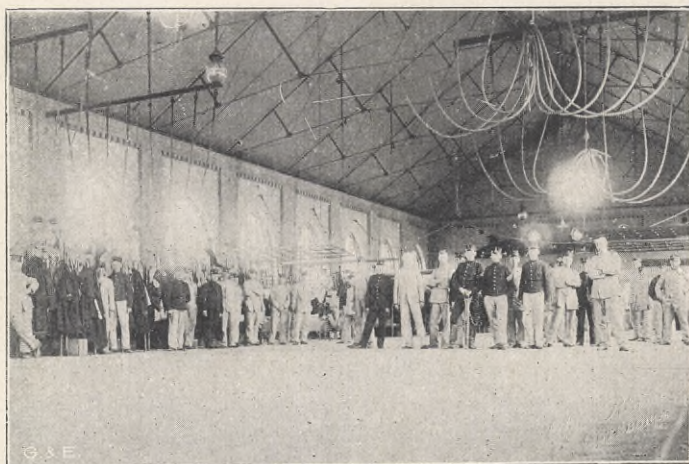

Kanonexercis.

i följd af dess beroende af terrängförhållandena. Har artilleriet en god ställning, är det en ypperlig betäckning för infanteriet och sopar rent hus — men lika ofta kan det hända att fiendens infanterister från sina kryphål plocka bort artilleriets servis innan denna hunnit få sina vapen i verksamhet från en lämplig position. I *elden* är artilleriet alltid säkert på att komma.

* * *

Den andra bilden ger en god föreställning om Qvibergskasernens dimension. Af densamma

Gymnastiksalen.

inte blir »vaken» vid den sjudundrande salut artilleripjeserna kunna bestå!

Den sätter lif i spelet.

Den kan äfven, skämt åsido, sätta lif på spel, och därför kräves ock en särskild uppmärksamhet och omsorgsfull varsamhet af artilleribeväringen. Glädjande att konstatera, bli olyckor vid skjutöfningarne allt mera sällsynta.

* * *

Marsch.

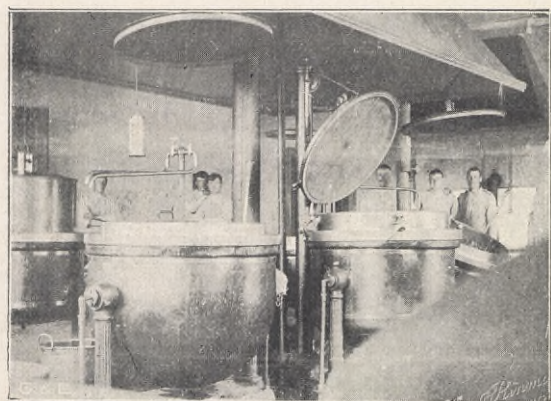
Till sist se vi gossarne restaurerande sig i marketenteriet. »Det är skönt att hvila efter dagens strider — — —». Ingen missunnar den raske artilleristen en

stunds rekreation efter strapatserna, så mycket mindre som han vet att uppträda på ett i allo städadt sätt, Qvibergsartilleristerna — de »ordinarie» såväl som beväringen — äro äfven i det afseendet en heder för sitt regemente. Vid detta råder

Sjukvård.

för öfrigt en prisvärd allmänanda och ett synnerligt godt förhållande mellan befäl och manskap. Och några konflikter mellan artilleristerna och allmänheten bli allt sällsyntare — ett det bästa bevis på disciplinen och manskapets ambition.

Köket.

Marketenteriet.

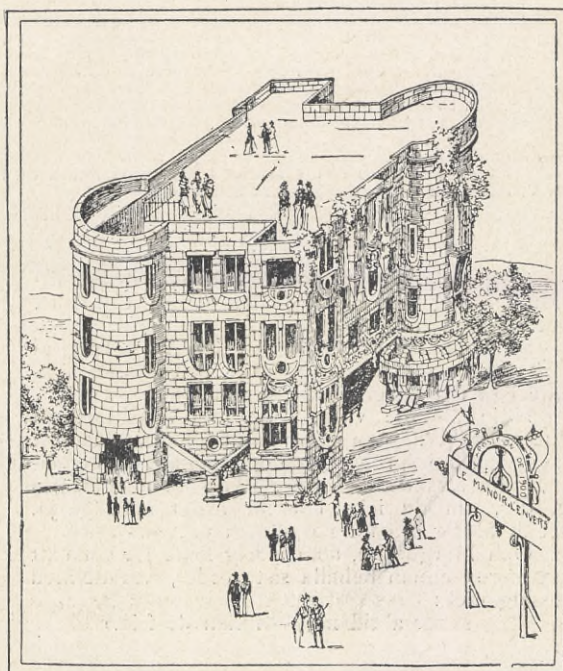
HUSET SOM STÅR PÅ HUFVUDET.

Man talar ju ofta om att folk kan »vända upp och ned på hela huset!» Men att bokstafiligen göra detta — så långt har för visso ingen gått före den ryske ingenjören *Kotin*, hvilken realiserat denna tanke på Parisutställningens stora nöjesafdelning.

Det är icke blott huset — »Vidunderslottet» kallas det — som blifvit vändt upp och ned. Utan går man in i detsamma, får man se möblerna stå uppe i taket. I köket spatserar kocken omkring under taket som en fluga och imman från grytorna ryker *nedåt* mot åskådaren. I badrummet flyter vattnet i karens öfre hälft och i hvardagsrummet sitter en lefvande dam med hufvudet *nedåt* och — pardon! — benen i vädret samt spelar piano. Blickar man ut genom fönstren, ser man — allt med tillhjälp af speglar — folk stå på hufvudet utanför och röken bolma *ned* från upp- och nedvända skorstenar.

Till slut blir man nervös och söker klara begreppen genom att själf spegla sig. Då får man se sig stå — på hufvudet.

Med ett ord, »det upp- och nedvända huset» är ett rent vanvettigt foster af den mänskliga uppfinningsförmågan och en raffinerad tortyrkammare, dit ingen hederlig man skulle föra in en dam eller ens sin egen svärmor.

GULDTÖRSTENS OFFER.

Af S. H. MERRIMAN.

Öfversättning för Hvar 8 Dag.

I hvarje nummer lämnas ett kort sammandrag af följertongens innehåll allt ifrån dess början.

I första kapitlet omtalas professor von Holzens i Haag besök hos en döende, af hvilken han koper för tusen gulden ett dyrbart recept. När den sjuke dragit sin sista suck, stoppar professorn pängarne tillbaka i sin plånbok. I andra kapitlet sammanträffa den från Indien som segrande hjälte återvändande major White och en gammal bekant till honom, Tony Cornish, en modärn man ur societeten. De följas åt till den senares onkel, lord Ferriby, där de finna husets unga dotter, miss Joan, strängt upptagen med arbete för ett välgörenhetsföretag till framma för manufakturistbiträden. Miss Joan omtalar lordens senaste välgörenhetsprojekt, en stor internationell affär med mål att lindra malgamitarbetarnes svåra lott. Vid en »at home», hos Ferribys framlägger lorden i tredje kapitlet sin plan. Som medlemmar af direktionen antagas med acklamation lorden, Tony Cornish, major White, upphofsmanen till projektet mr Percy Roden och professor von Holzen.

I fjärde kapitlet gör en enka mrs Vansittart i det gamla diplomathotellet »Vieux Doelen» i Haag bekantskap med mr Percy Roden, för hvars projekt hon visar sig lifligt intresserad. Detsamma går ut på att samla alla malgamitarbetare och bygga en fabrik åt dem, i afsikt att förse hela världen med malgamit, ett för papperstillverkningen oumbärligt ämne. Fabriken skall förläggas till dynerna i Holland.

Femte kapitlet beskriver malgamitarbetarnes ankomst dit med Cornish som vägvisare. Cornish sammanträffar här med Roden och båda företaga en inspektion af fabriken och bostäderna. De förevisa inrättningen för en mängd inbjudna tidningsmän, hvarpå Cornish följer med hem till Roden, där de mottagas af dennes syster.

I sjunde kapitlet läses en interiör af malgamitkontoret i London, där Cornish och lorden sköta »affärerna». Där afhållas äfven små soiréer, vid hvilka en ung mr Rupert Dalkyn och en enkefru, mrs Courteville, voro bland de mera aktiva gästerna.

Efter ett sammanträffande mellan miss Roden och mrs Vansittart i dennes hem följer en scen från malgamitkolonien. Roden och Holzen äro närvarande vid en malgamitarbetares dödsbädd.

I nionde kapitlet mötas hos mrs Vansittart miss Roden samt herr Cornish, Roden och von Holzen. Därpå vidtager ett direktionssammanträde för malgamitbolaget med lord Ferriby som ordförande. Man beslutar sätta företaget på aktier, hvaraf hvarje arbetare får en. — Cornish och mrs Vansittart sammanträffa på en morgonpromenad i Haag, hvar vid hon slugt försöker utleta hans hjertas hemlighet. — Därpå träffa vi Cornish på besök hos en rik City-man, mr Wade, på dennes landställe. Hans dotter Marguerite har hämtat Cornish vid stationen. Mr Wade erbjuder Cornish sin dotters hand, men denne säger nej, hvarpå mr Wade börjar en skarp kritik af malgamitföretaget, hvilket han avslöjar som ren affärssvindel och tillråder Cornish att alldeles lämna. Denne meddelar sig med major White och de söka övertala lord Ferriby att ge det hela på båten, men förgäves.

Därpå uppvakta en komité af pappersfabrikanter lorden och yrka på nedläggandet af malgamitaffären — allt lika förgäves. Mrs Vansittart och mr Roden sammanträffa på en morgonridt i Haag. Han förledes af sin kärlek att låta henne följa med inom malgamitverksområdet. Holzen kommer emellertid dem till mötes och förhindrar på föregifna skäl, att mrs Vansittart — som har att hämnas sin mans död på Holzen — får den önska del inblicken i förhållandena vid fabriken.

Cornish kommer på ett kafé i Haag i samspråk med ett par malgamitarbetare, som avslöja en del detaljer från verken. Den ene gör han ett erbjudande att skaffa honom en bättre ställning, men anbudet afböjes. Cornish passar på att möta Dorothy Roden i afsikt att tala om malgamitaffären och hennes bror, men börjar med en kärleksförklaring. Slutet blir hennes jaord, hvarpå Cornish begifver sig till malgamitkontoret för att där avslöja von Holzen i Rodens närvaro. Här begär han att få veta hur malgamitstillverkningen tillgår. Roden lämnar honom ensam med Holzen, som under föregifvande af att vilja visa experimentet hämtar in en mängd kärl, innehållande giftiga gaser. Han ställer omärkligt om, att gaserna kunna strömma ut, och skryndar sin väg efter att ha låst dörren, lämnande Cornish att förgiftas i det tränga rummet. Denne lyckas emellertid behålla medvetandet och rädda sig undan Holzens hämnd.

Vid ett sammanträffande kort därpå med mrs Vansittart får han veta att hon har uppgjort en plan mot Holzen i afsikt att åtkomma malgamitreceptet. Det förvaras i kontorets kassakista, till hvilken hon skaffat sig en nyckel. Just som hon fått fatt i det värdefulla papperet, öfverraskas hon af Holzen. En kort brotning uppstår, och hon måste återlämna papperet. De samtala om Holzen. Mrs Vansittart och miss Roden upptäcka, att H. gjort en komplot mot Cornish. De tillskrifva major White, som skryndar till dem från England. Malgamitarbetarnes öfverfall mot Cornish misslyckas, tack vare White's vaksamhet och Cornish's sinnesnärvaro. Majoren sammanträffar dagen därpå på hotellet med Marguerite Wade, bankirens dotter, och mr Wade som anländt till Haag för malgamitaffärens skull. På väg till besök hos miss Roden stöter hon i »skogen» på Holzen — hennes lärare i kemi i pensionen i Tyskland. Han håller på att lära sig malgamitreceptet utantill.

I nästa kapitel inträffar lord Ferriby i Haag för malgamitaffärens skull. Roden återkommer samtidigt från en affärsresa till Utrecht. Han får ett besök af Holzen, som lärt sig malgamitreceptet utantill och nu i miss Rodens närvaro bränner upp detsamma. Sedan han gått, ber miss R. brodern att upphöra med malgamitaffären såsom varande svindel. Han vägrar och förebär som skäl att han måste bli rik för att kunna gifva sig med mrs Vansittart.

Mr Wade, Cornish och major White göra därpå ett besök i fabriken för att taga del af böckerna. Sedan detta är gjordt, framställer Cornish ett förslag till Holzen och Roden att öfverlämna fabriken, för att läggas ned, mot en större andel i vinsten, hvaraf rätten skulle användas till pensionering af malgamitarbetarne och underhåll af de dödas änkor och barn. De svara båda bestämt nej. Lord Ferriby får därpå en inbjudan till ett allvarligt möte med den förut omnämnda komitén af pappersfabrikanter. Mötet, som redan från början har en orolig karaktär, får en dyster afslutning i det att lord Ferriby träffas af slaganfall och dör. Hans dotter Joan underrättas härom af major White, som sedan på återfärden till England friar till miss Ferriby men får afslag.

På ett besök hos mrs Vansittart i Haag friar Roden till henne, men får äfven till sin bestörtning afslag och frågar hvad mrs V. då menat med att uppmuntra hans frieri.

(Forts. från n:o 38).

»Jag ville åt herr von Holzen och malgamitaffären. Jag har velat hjälpa Tony Cornish», svarade hon.

Så lämnade Percy Roden huset i hörnet af Park Straat som en visare man, och kanske lämnade han där en erfarnare kvinna.

»Min älskade vän», sade mrs Vansittart till Marguerite Wade en gång långt efteråt, sedan ett slags vänskap sprungit upp och mognat dem emellan, »min älskade vän, tillåt aldrig en man att fria till dig, om du icke har för afsikt att säga ja. Det är aldrig bra för någondera parten.»

Och Marguerite, som aldrig hade för vana att låta någon annan behålla sista ordet, svarade med en slug nick:

»Jag säger alltid nej — innan de fria.»

TRETTIONDE KAPITLET.

På kanalbanken.

Cornish återvände till Haag omedelbart efter lord Ferribys begravning — ty för alla galler det ju att denna vida värld förr eller senare skall krympa ihop eller koncentrera sig i kanske en enda stad eller by eller ett enda hus. Ty en människas lif samlar sig vanligen kring ett minne eller en förhoppning, och intetdera behöfver stort utrymme för att kunna lefva. Tony Cornish's värld hade krympt ihop till Villa des Dunes på Scheveningens sandkullar. Hans enda tanke vid denna tid var riktad på att beskydda Dorothy — att om

möjligt bevara det namn, hon bar, från skam och vanära. Hvarje dag, som gick, betydde säker död för någon af malgamitarbetarne. Han kunde icke dröja längre. Han vågade icke skynda på. Han skref ännu en gång till Percy Roden, midt under alla tillredelser för begrafningen, och bad honom afbryta all förbindelse med Holzen.

»Ni hinner ej besvara detta», skref han, »innan jag återvänder till Haag. Jag tar in vid Toornofeld som vanligt och hoppas anlända vid 9-tiden i morgon afton. Jag lämnar hotellet klockan en kvart öfver nio och promenerar längs högna banken af Koninginne Gracht, där jag gärna skulle vilja råka er för att kunna ostördt samtala. Jag har många skäl att underställa ert noggranna betänkande, huruvida det ej vore förmånligt för er att gå öfver på min sida i denna sak, men dessa skäl kan jag icke gärna anförtro åt papperet. Och kom ihåg, att det i fråga om män af värld, som jag förmodar att vi båda anse oss vara, naturligtvis icke kan hända, att den ene sätter sig till doms öfver den andre. Tillåt mig bedja er noga öfverväga er ställning till malgamitaffären samt därefter möta mig i morgon afton mellan Malie Veld och Achter Weg omkring klockan half tio. Jag kan ej söka er i fabriken, och det vore bäst för er att icke komma till hotellet.»

Brevet var adresserat till Villa des Dunes, där Roden mottog det nästa morgon. Dorothy gissade från hvem det var, ehuru hon knappast förut sett sin älskades handstil. Han hade hållit troget fast vid sitt beslut att hålla sig på ett visst afstånd, tills han slutat det verk, han föresatt sig. Han hade icke skrivit till henne och knappast sett henne. Roden läste brevet samt stack det sedan i fickan utan ett ord. Det hade eggat hans fåfänga. Han hade haft föga beröring med personer i Cornish's lefnadsställning, och nu kom denne — en sonson till en lord och en brorson till en lord — och värdade till honom som till en vän samt nämnde honom, i jämbredd med sig själf, såsom en man af värld. Ingen är så litet i stånd till tystlåtenhet som en fåfäng man. Det är nästan omöjligt för honom att tiga, när han har något att säga till sitt eget förhålligande.

Roden anlände till fabriken, väl tillfreds med sig själf, och fann Holzen i det lilla kontoret, nervös, förgad och befallande. En olycklig slump, om man så vill. Roden var alltid färdig att skylla allt på sin egen otur. Längre fram såg han tillbaka på denna stund som en af de motigaste i sitt lif. Lifvet borde dock just bestå i en sträfvan att gripa de lyckliga och bekämpa de olyckliga stunderna — hvartil har människan annars fått mod och kraft?

Vid sådant humör, som de denna morgon träffade hvarandra, dröjde det icke länge, innan de funno en meningsskiljaktighet. Det gällde en obetydlig detalj i fråga om någon af de stora pänningsummor, hvilka för tillfället gingo genom deras händer.

»Naturligtvis», sade Roden under loppet af denna onödiga och lumpna tvist, »inbillar ni er, att ni förstår denna sak bäst, men ni begriper ej ett dugg af hvad som rör det finansiella — kom ihåg det. Hvar och en vet, att det är jag, som skött den delen af affären. Ni kan fråga gamle Wade, eller White — eller Cornish.»

Tvisten hade på det hela taget varit ganska ensidig. Ty det var egentligen Roden, som talat hela tiden, under det att Holzen såg på honom helt lugnt och med ett tyst förakt, som dref Roden

att prata allt ifrigare och längre. Holzen svarade icke ens nu, ehuru hans öga blixtrade till vid blotta ljudet af Cornish's namn. Han såg endast på Roden med ett leende, hvilket lika tydligt som ord uttryckte Holzens förmodan, att ingendera af dessa tre herrar torde finnas villig att lämna Roden något synnerligen godt vitsord.

»A propos, jag hade ett bref från Cornish i morse», sade Roden, som så småningom återgick till sina vanliga stolta later, hvilket förhållande Holzen genast förstod att begagna sig af.

»Åhå!» utropade han misstroget. Och den underlägsnes fåfänga att söka minska sin egen underlägsenhet gjorde resten.

»Om ni inte tror mig, så läs själf», sade Roden och kastade brevet på bordet — i stundens hetta ganska belåten att kunna visa sig vara en viktigare person, än hans kompanjon tycktes tro.

Holzen läste brevet långsamt och begrundande. Det förhållande, att brevet ifråga tydligen var ämnadt endast för Rodens ögon, tycktes på intet sätt besvara någon af dessa båda män, hvilka med möda tagit sig fram på vägen till lyckan och nu befunno sig nära målet, högst obetydligt tyngda af några skrupler och med förtorkad hederskänsla.

Holzen vek ihop brevet och lämnade det tillbaka. Det var ej antagligt, att han skulle glömma ett ord af dess innehåll.

»Jag förmodar, att ni tänker infinna er», sade han. »Det skall bli intressant att höra, hvad han har att säga. Det där brevet är ett svaghetsbevis.»

Med detta påstående blottade Holzen tydligt sin egen svaga punkt. Ty i likhet med många begåfvade män underlät han helt och hållet att räkna med kvinnan och gifva henne hennes plats — den främsta platsen — i världshistorien liksom i dagliga lifvet. Han upptäckte icke Dorothy bakom hvarje rad i Cornish's bref och ansåg det endast vara dikteradt af dennes oförmåga att reda sig i den närvarande situationen.

»Jag kan svårligen neka att infinna mig, efter som karlen ber mig», sade Roden förnämt. Om kärleken är blind, så är egenkärleken minst half-fånig; ty den hvarken ser eller förstår, att världen gör narr af den.

Roden gaf ej häller akt på det faktum, att Holzen icke ens frågade honom, hvilken hållning han tänkte iakttaga gent emot Cornish, eller på sitt despotiska sätt sökte gifva honom några instruktioner rörande denna punkt. I stället öfvergick han strax till andra ämnen samt vidrörde icke mera Cornish eller hans bref.

Cornish anlände på utsatt tid till Haag. Han åkte till hotellet, där han var väl känd och hela tiden haft sitt rum reserveradt. Intet bref väntade, ej häller något muntligt bud från Percy Roden. Men Holzen hade obemärkt iakttagit hans ankomst från ett hörn i andra klassens väntsal.

Dagen hade varit mycket het, och från kanaler och dammar spreda starrväxterna denna för hela Holland egendomliga lukt, som uppkommer, så snart aftonkylan inträder. Haag har två slags förhärskande dofter. På vintern när kanalerna äro frusna, är luften bemängd med dunsten af brinnande torf och på sommaren af doften från de trögt flytande vattendragen. Cornish kände väl igen dem båda, liksom han kände utan och innan denna gammaldags stad, där vändpunkten i hans lif blifvit satt. Staden var nu öde. De stora husen, teatrarna, de offentliga samlingarna voro stängda. Toornofeld syntes folktom.

(Forts.)

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

TVÅ FÅNGNA SVENSKAR PÅ S:T HELENA.

Bland andra svenskar, som på boernas sida deltagit i Transvaalkrieket, befinna sig f. n. tvenne Bollnäsbor John Eklund och Carl E. Mellqvist i fångenskap »i allsköns välmåga» på S:t Helena — en nog så intressant vistelse!

Båda äro födda 1876 och utreste till Transvaal i maj 1898. Mellqvist sårades och tillfångatogs i slaget vid Magersfontein

den 11 december, då så många skandinaver stupade. Eklund var med på general Cronjes kapitulation vid Paardeberg.

De ha nu sammanträffat som engelska krigsfångar på den historiska ön, där de må jämförelsevis väl men hvarifrån de helt naturligt längta tillbaka till den gyllene friheten. När kriget blir slut, få de den ju igen vid utväxlingen af fångarne.

John Eklund.

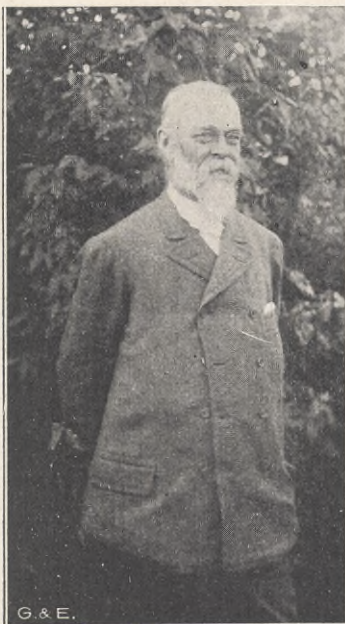

C. E. Mellqvist.

ÅRETS JUBEL- OCH HEDERSDOKTORER.

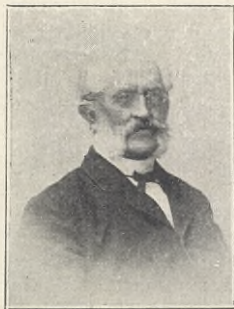
v.

Vi afsluta härmed denna serie porträtt af de jubel- och hedersdoktorer, hvilkas fotografier vi varit i tillfälle återgifva. Samtidigt korrigerar vi ett i n:o 37 begånget misstag. Där står under porträttet af medicinske jubeldoktor i Upsala, f. provinsialläk. P. O. Sjöstrand, Halmstad, »d:r J. F. Ihrman», hvilket härmed rättas. D:r I. har ej haft något porträtt att ställa till vår disposition. Porträtten af prof. Th.

G & E.
Amatörfoto.

Fries (med. hedersdoktor i Upsala), prof. J. G. H. Kinberg (med. jubeldoktor i Lund), statsminister Bostrom, utn. ärkebiskop J. A. Ekman, professorerna frih. G. von Rosen och John Börjeson (fil. hedersdoktorer i Upsala), revisionssekr. C. von Bahr (juris hedersdoktor i Upsala) och d:r E. Westerlund (med. hedersdoktor i Lund) återfinnas å andra platser i HVAR 8 DAG under året.

Adjunkten C. F. J. WENSTER, Kristianstad. Fil. jubeldoktor i Lund.

F. d. auditören W. N. A. LINDAHL, Karlskrona. Fil. jubeldoktor i Lund.

OBS! Amatör- och yrkesfotografer behagade observera sidan 654.